

JORNADA MUNDIAL DELS AVIS I LES PERSONES GRANS 2023

HOMILIA DEL SANT PARE FRANCESC

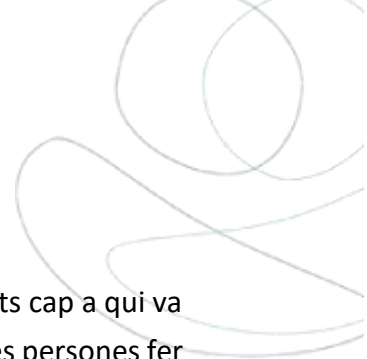
Basílica de Sant Pere

Diumenge, 23 de juliol de 2023

Per parlar-nos del regne de Déu, Jesús fa servir les paràboles. Conta històries senzilles, que arriben al cor de qui l'escolta; i aquest llenguatge, ple d'imatges, s'assembla al que moltes vegades usen els avis amb els néts, asseient-los potser sobre els genolls. D'aquesta manera comuniquen una saviesa important per a la vida. Recordant els avis i la gent gran, arrels que els més joves necessiten per arribar a ser adults, voldria tornar a llegir els tres episodis de l'Evangeli que hem sentit a partir d'un aspecte que tenen en comú: créixer junts.

A la primera paràbola, són el blat i el jull els que creixen junts, al mateix camp (cf. Mt 13,24-30). És una imatge que ens ajuda a fer una lectura realista: a la història humana, com a la vida de cadascú, coexisteixen els llums i les ombres, l'amor i l'egoisme. Encara més, el bé i el mal estan entrellaçats fins al punt de semblar inseparables. Aquest plantejament objectiu ens ajuda a mirar la història sense ideologies, sense optimismes estèrils o pessimismes nocius. El cristià, animat per l'esperança en Déu, no és un pessimista, ni tampoc un ingenu que viu al món de les faules, que actua com si no veiés el mal i diu que "tot va bé". No, el cristià és realista, sap que al món hi ha blat i jull, i es mira a dins, reconeixent que el mal no arriba només "des de fora", que no és sempre culpa dels altres, que no cal "inventar" enemics de combatre per evitar llançar una mica de llum al seu interior. S'adona que el mal ve des de dintre, de la lluita interior que tots nosaltres tenim.

Però la paràbola ens interpel·la: quan veiem que al món el blat i el jull estan junts, què hem de fer?, com ens hem de comportar? A la narració els serfs volien arrencar el jull immediatament (cf. v. 28). És una actitud animada per una bona intenció, però impulsiva, fins i tot agressiva. Pensen que podran arrencar el mal amb les seves pròpies forces, per assolir la puresa. És una temptació freqüent: una "societat pura", una "Església pura" però, per assolir

aquesta puresa, es corre el risc de ser impacients, intransigents, fins i tot violents cap a qui va caure a l'error. I així, al costat del jull, s'arrenca també el blat bo i s'impedeix a les persones fer un camí, créixer, canviar. Escoltem en canvi el que diu Jesús: «Deixeu que creixin junts fins a la collita» (cf. Mt 13,30). Que bonica aquesta mirada de Déu, la seva pedagogia misericordiosa, que ens convida a tenir paciència amb els altres, a acollir —a la família, a l'Església i a la societat— la fragilitat, els retards i els límits. No per acostumar-nos-hi amb resignació o per justificar-los, sinó per aprendre a intervenir amb respecte, tirant endavant el cultiu del bon gra, amb mansuetud i paciència. Recordant sempre que la purificació del cor i la victòria definitiva sobre el mal són, essencialment, obra de Déu. I nosaltres, venent la temptació de dividir el blat i el jull, estem cridats a entendre quines són les maneres i els moments millors per actuar.

Penso en els ancians i en els avis que ja han fet un llarg tros en el camí de la vida i, en tornar la vista enrere, veuen tantes coses belles que han aconseguit, però també derrotes, errors, fins i tot algunes coses que —com es sol dir— “si tornés enrere no repetiria”. Avui, però, el Senyor ve a trobar-nos amb una paraula dolça, que ens convida a acollir amb serenitat i paciència el misteri de la vida, a deixar-li a Ell el judici, a no viure de retrets i remordiments. Com si ens volgués dir: “Mireu el bon blat que ha germinat en el camí de les seves vides i feu-ho créixer encara més, confiant-me tot, que sempre perdono: al final, el bé serà més fort que el mal”. L'ancianitat és un temps beneït també per això, és l'estació per reconciliar-se, per mirar amb tendresa la llum que es va expandir malgrat les ombres, en la confiada esperança que el bon blat sembrat per Déu prevaldrà sobre el jull amb què el diable ha volgut infestar-nos el cor.

Vegem ara la segona paràbola. El regne del cel, diu Jesús, és l'obra de Déu que actua de manera silenciosa a la trama de la història, fins al punt de semblar una acció minúscula i invisible, com la d'un petit gra de mostassa. Però quan aquest gra creix, «és la més gran de les hortalisses i es converteix en un arbust, de manera que els ocells del cel s'aixoplugaran en les seves branques» (Mt 13,32). També la nostra vida és així, germans i germanes: venim aquest món en la petitesa, ens convertim en adults, després en ancians; al principi som una petita llavor, després ens nodrim d'esperances. Realitzem projectes i somnis, el més bell dels

quals és arribar a ser com aquest arbre, que no viu per a si mateix, sinó per donar ombra als que desitja i oferir un espai al que volen construir-hi un niu. D'aquesta manera, els que creixen junts en aquesta paràbola són el vell arbre i els ocellets.

Penso en els avis, bonics com aquests arbres frondosos, sota els quals els fills i els néts fan els seus propis nius, aprenen el clima de família i experimenten la tendresa d'una abraçada. Es tracta de créixer junts. L'arbre exuberant i els petits que necessiten el niu, els avis amb els fills i els néts, els ancians amb els més joves. Germans i germanes, necessitem una nova aliança entre joves i ancians, perquè la limfa de qui té a l'esquena una llarga experiència de vida irrigui els brots d'esperança de qui està creixent. En aquest intercanvi fecund aprenem la bellesa de la vida, construïm una societat fraterna, i a l'Església permetem la trobada i el diàleg entre la tradició i les novetats de l'Esperit.

Finalment, la tercera paràbola, on creixen juntes el llevat i la farina (cf. Mt 13,33). Aquesta barreja fa créixer tota la massa. Jesús fa servir precisament el verb "barrejar", que evoca aquest art que comporta «la mística de viure junts, de barrejar-nos, de trobar-nos, de prendre'ns dels braços», i de «sortir de si mateix per unir-se als altres» (Exhort. ap. Evangeli Gaudium, 87). Això venç els individualismes i els egoismes, i ens ajuda a generar un món més humà i més fratern. D'aquesta manera, avui la Paraula de Déu és una crida a vigilar perquè les nostres vides i les nostres famílies no marginin els més ancians. Estem atents, perquè les nostres aglomerades ciutats no es converteixin en "concentrats de solitud"; perquè la política, que està cridada a proveir les necessitats dels més fràgils, no s'oblidi precisament dels avis, deixant que el mercat els relegui a "descarts improductius". No passarà que, a força de seguir a tota velocitat els mites de l'eficiència i del rendiment, siguem incapaços de frenar per acompanyar els que els costa seguir el ritme. Si us plau, barregem-nos, creixem junts.

Germans, germanes, la Paraula divina no ens convida a separar, a tancar-nos, a pensar que ho podem fer sols, sinó a créixer junts. Escoltem-nos, dialoguem, sostinguem-nos recíprocament. No oblidem els avis i els ancians. Moltes vegades, gràcies a una

Jornada Mundial
de los **Abuelos** y de los **Mayores**
2024

carícia seva hem tornat a aixecar-nos, hem reprès el camí, ens hem sentit estimats, curats per dins. Ells s'han sacrificat per nosaltres i nosaltres no els podem treure de l'agenda de les nostres prioritats. Creixem junts, anem endavant junts. El Senyor beneeixi el nostre camí.

